

Sezai Karakoç Üstüne Bir Metin

Ahmet İNAM

Açık çok açık. Anlattığına. Anlatacağına. Farklı olana. Köklere. İnsana. Derinliklerimize şiir koyan. Söz güvercinleri uçuran hayat şadırvanından kültürümüze.

Açık açık söyler. Sarahaten. Sehl-i mümtendir birçok sözü. Açığını söyleme açıklığı vardır onda. Cesurdur. Olduğu gibidir. Aşıkâr olanın gizine aşınadır. Yürür. Bir başına. Çok başına.

Açıktır yolu. Bitimsiz. Sonsuz olanı duyduğu için kapalı yolları açarak yürümektedir.

Açık şiir yazar. Üstü örtülü sanırlar. Açık adım yürür, aheste çekilen fikir küreğinin rüzgârıyla.

Şiir dükkânı hep açık olduğu için sürekli olarak fikir meydanı açılır önüne, yolculuğunda.

Çıplaktır, emekle ördüğü inanç hırkasının içinde. Hayatın sunduğu acılara açık. Hakikat patikalarında uryan.

Yürüdükçe ardındaki yol, yeni açılışlara gebe. Diriliş çiçeği bu yollarda açmakta.

Açık göğün yağmurunda, altından dizelerin geçtiği eleğimsağma.

Açık yürek, davasının yorulmaz çocuğu, doğmayı bekleyen.

İçten çok içten. “Senin önünde kaldı uçsuz bir yol bucaksız bir ülke”¹ derken. İçten olanın yol alabileceği uçsuz bucaksızlıkta. İçinin içini dış dünyada yaşar gün doğmadan. Şehzadebaşı’nda “Kafdağı’ndan daha yüksek/Çin seddinden daha uzun/ İçimizde med ve cezir” diyerek, yerleşecek yer arayıp caminin avlusunda oturuşuyla içten. Çok içten.

1 “Kış Anıtı”/ Sesler.

İçinde. İçindeyken dışında. Yalnız. Yalnızlığından çeşmeler damıtmış. Kurmuş, unutulmuş çeşmelerin akışdır o. Bir başına. Çok başına. İnsanlar arasında. Görünmez görünür bir şair. İçinin içindeyken, dışının dışında. “Gürül gürül kapılarını örten mucizelerin”² eşliğinde, çile panjurlarından geleceğin ufkuna bakıyor.

“Ruhunun en derin noktasında sır saklayan” derviş.³ Çağ, dervişlere muhtaç. Abasız postsuz. İçinin içiyle yüzleşmiş, metafizik mizaçla diriliş yolunda metafizik gerilim içinde⁴, bitimsizliğin ırmağında sürekli yıkanmakta olan kalıcılığın gizini bulan derviş. “Dağ başlarında veya kapalı cemaat halkalarında değil, toplumun tam ortasında”, “hikmetle bilgi arasında köprü olan felsefeyi”⁵ arayan derviş.

Günaydın, Karakoç’un yüreğinin kuşluğu olup, geri gelen şiire!⁶ Günaydın, şiirle aranan hakikate, şiirle yürünen medeniyete.

Özgür. Çok özgür. Arap ve Fars şiirinden, çağdaş Batı düşüncesinden çevirilerini görünce, ufkunun ne denli geniş ne denli kucaklayıcı olduğu anlaşılır. Kâinata hiçbir şey yabancı değildir onun. Özgür, çünkü özü gür bir kültürün köklerinden alıyor can suyunu. Diriliş arayışının engellerini aşacak ruh genişliğiyle ilerlemektedir *meydana*. “Hürriyet” anlamını bağrında taşıyan tahrir, onda süsleme, yazı yazma, kaydetme anlamını beslemektedir. Süsleme: Mana estetiğinin, ahlak estetiği ile kucaklaştığı hayatın sınırlarında. Söyleyişte hür, düşünüşte hür; iç dünyasının istiklalini ararken dirilişin zahmetli yollarında ağır sorumluluğuyla hürdür. Duasıyla hürdür, gül muştusunu sunarken insanlara: “Gül diksinler diye yeni topraklarına/ İnsanın ta gönlüne/ Yetiştir erenlerini/ Allah’ım/ Âmin”⁷

“Yeryüzünde fesat çıkarmayın!” buyruğu, iç dünyalarında özerk olabilen, hayatlarını güzelliklerle donatanların anlayıp yerine getirebileceği o buyruk, diriliş yolcularının ufuklarında çınlıyor.

2 Ayinler.

3 “Çağ ve Derviş”, *Fizikötesi Açısından Ufuklar ve Daha Ötesi III Doğum Işığ*.

4 Çağ ve İlham I.

5 “Hikmet Kaynağı”, *Fizikötesi Açısından ve Daha Ötesi II Diriliş Şoku*.

6 *Taha’nın Kitabı*.

7 *Gül Muştusu*.

Hay olanadır yolumuz. Sezai ağabeyimle orada karşılaştık.⁸ Hayy-i ebed arayıcıları, hayy-i lâyemutu diri olarak, canla başla ararlar. Aşktan cüda kalan bir dünyada, kutsalın terk ettiği, doğrusu terk ediyor görüldüğü bomboş bir gök altındaki ıpıssız bir çölde, bengisu arayanların kervanında selam ile yürürler.

Şiirinin can suyu, pırl pırl zekâsı, duru Türkçesidir. Yeni ufukların ardına düşmüş, arayışına kendini adanmış bir erendir, o. Bir bütün. Her şeyiyle. Şiiri hayatında, hayatı şiirinde, kavgası, umudu, ibadeti, imanı hayatında, hayatı şiirinde. Batılıların *l'homme intégral* dediği bütün insan. Kemale seyreden bir yolcu. *L'homme intérieur*, iç insan.

Şevk, köklerindeki pınardan gelir, göğe hasret gül açan dalların. Şevkin edeple birleştiği bu topraklar, içindeki tarihi, gönlü, insan derinliğini açmak ister, mana bahçelerinde. Şevk, diriliş heyecanının ateşi, gücü, toparlayıcısıdır. Edep, disiplini, saygısı.

Sezai ağabeyim bir gönül münşisidir. Gönüller yapıcısı. Edebini yitirmekte olan, kabalıklarla sürdürülen şiirsiz bir hayatın içindeki kurumuş canların ufuklarına gönlünün ışığını yollayan bir bilge. Bir şair. Şunu söyledi bize: Şiirsiz medeniyet olmaz. Şiirini yitirmiş bir toplum kokuşur. Dirilişini aramayan bir kültür yok olur.

Yolculuğumda, uzaktan görüyorum onun kervanını. Anadolu buğusu tüten bir hurma ağacının altında düşünüyör.

Sezai ağabeyimin seccadesi şiirden, eğilmiş *Kur'an* okur gökyüzü çağlayan nehirden.

Kasım 2013, İzmir

8 "Ağabey" sözümden rahatsız olmayacağı düşüncesi ile böyle sesleniyorum kendisine. Böylesi seslenişim, laubalilik değil, samimi bir ihtiramdır diye düşünüyörüm, Sokrates'e Sokrat amca deyişim gibi.